'Αμερική: Κῦμα φυγῆς ἀπ' τὶς μεγαλουπόλεις

Καλύτερη ἡ ποιότητα ζωῆς τῶν ἀγροτῶν παρὰ τῶν ὑπαλλήλων

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαίους ἡνέτες καὶ ἀπὸ τοὺς ἀρχηγοὺς κρατῶν στὴ Μέση 'Ανατολή, ἐὰ πραγματοποιήσουν ἐπισκέψεις στὴν ἀμερικανικὴ πρωτεύουσα καὶ θὰ συναντηθοῦν μὲ τὸν πρόεδρο Κάρτερ. Ἔχουν ἤδη τὴν ἐντύπωση ὅτι στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες κάτι ἔχει ἀλλάξει. Τί ἀκριβῶς; Πῶς σκέπτεται ἡ κοινὴ γνώμη, ἡ νέα ἀμερικανικὴ κυβέρνηση; Οἱ δημοσιογράφοι, ποὺ ἔμειναν ἀρκετὸ καιρὸ στὴν Ἀμερική καὶ ποὺ παρακολούθησαν αὐτὲς τὶς μεταβολές, ἐπιμένουν τώρα τὸ πορτραῖτο της, καὶ κάνουν εὐσύνωπες διαπιστώσεις:

Ἡ 'Αμερική πραγματικὰ ἔχει ἀλλάξει. Στὸν Εὐρωπαῖο τὸ ἀξιώτη καὶ σὲ κεῖνον ποὺ εἶχε ἐπισκεφθεῖ στὸ παρελθὸν τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, φαίνονται ὅτι ἀπροσανεικάθ εἶναι ὅλα ὅμοια. Ἀλλὰ δὲν εἶναι. Οἱ ἴδιοι οἱ 'Αμερικανοί, ποὺ ἀναφέρονται στὴν ἐποχὴ Κέννεντυ, τὸ 1961 γιὰ νὰ καθορίσουν τὶς ἀλλαγὲς ποὺ σημειώθηκαν στὴ χώρα τους, σημειώνουν τὶς μεταβολές.

Φυσικά, ὁ πληθυσμὸς αὐξήθηκε ἀλλὰ στὰ τελευταῖα χρόνια οἱ γεννήσεις παρουσιάζουν μείωση καὶ αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ παραδοσιακὴ ἀμερικανικὴ οἰκογένεια δὲν θέλει νὰ ἔχει πολλὰ παιδιά. Εἶναι, βέβαια, μακρυὰ ἀκόμη ἀπὸ τὸ σημεῖο μηδὲν τῆς πληθυσμιακῆς αὐξήσεως, παρατηροῦν οἱ εἰδικοί, ἀλλὰ πέρυσι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀμβλώσεων σημείωσε ρεκόρ καὶ αὐξήθηκε πολὺ ὁ ἀριθμὸς τῶν νόθων τέκνων.

Τὶ ἄλλο παρατηρεῖ κανεὶς σ' αὐτὴ τὴν 'Αμερική ποὺ ἀλλάζει;

Ὑπάρχει φυγὴ ἀπὸ τὶς μεγαλουπόλεις. Πολλοὶ προτιμοῦν εἴτε κωμοπόλεις, εἴτε ἐγκατάσταση στὰ προάστια ἢ σὲ ἕν ὕπαιθρο, ὅπου ἡ ποιότητα τῆς ζωῆς εἶναι ἀσφαλῶς καλύτερη. Εἶναι ἀκόμη καὶ ἀρκετοὶ νέοι ποὺ προτιμοῦν τὴν ἀγροτικὴ ζωὴ ἀπὸ μιὰ καρριέρα στὴν πόλη. Σύμφωνα μὲ τὰ στοιχεῖα ποὺ δίνουν ἁρμόδιες ὑπηρεσίες, ὁ πληθυσμὸς στὶς μεγάλες πόλεις τὸ 1974 ἦταν 155.000.000. Τώρα ὑπολογίζεται ὅτι συνολικὰ ἔχουν ἐγκαταλειφθεῖ τὶς πόλεις αὐτὲς δεκάδες ἑκατομμύρια. Αὐτὴ ἡ μετανάστευση ἔχει ἕνα χαρακτηριστικό: μετακίνηση ἀπὸ τὶς ἀνατολικὲς πόλεις τῆς 'Ατλαντικῆς ἀκτῆς, μὲ κατεύθυνση τὴ Δύση καὶ τὸ Νότο. Ἡ προτίμηση εἶναι φανερή: Οἱ 'Αμερικανοὶ ἐπιθυμοῦν νὰ ἐγκατασταθοῦν στὴ λεγόμενη «ζώνη τοῦ ἥλιου», σὲ εὔφορο κλίμα.

Δὲν εἶναι ὅμως μονάχα οἱ κλιματολογικὲς διαφορές. Εἶναι ἀκόμη καὶ τὸ κόστος τῆς ζωῆς. Σὲ σύγκριση μὲ τὴ Νέα Ὑόρκη ἡ ζωὴ στὴ Φλόριντα εἶναι κατὰ 14% πιὸ φθηνὴ καὶ στὸ Τέξας 22%. Ἐκεῖ ὅπου πραγματικὰ παρατηρεῖται μιὰ νέα πορεία πρὸς Νότον, εἶναι ἡ Φλόριντα.

Ὑπάρχει οἰκοδομικὸς ὀργασμὸς ἐκεῖ καὶ οἱ νέοι μετανάστες σπεύδουν νὰ ἀγοράσουν ὁικόπεδα σὲ κωμοπόλεις ἢ νὰ κτίσουν τὸ δικό τους σπίτι στὴν ἔξοχή. Φυσικά, ὅλα αὐτὰ σιγοχίζουν πολύ, ἀλλὰ ἡ ἐπιθυμία τῶν 'Αμερικανῶν εἶναι αὐτή: νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὴ σκληρότητα τῆς ζωῆς στὶς μεγαλουπόλεις καὶ νὰ ἐπικοινωνήσουν κατὰ τὸ δυνατὸν μὲ τὸ φυσικὸ περιβάλλον. Καὶ κάτι ἄλλο: Προτίμηση σὲ περιοχὲς ποὺ δὲν ἔχουν βιομηχανίες.

Ἡ κρίση ποὺ ἀντιμετώπισε ἡ Νέα Ὑόρκη σὰν πολιτεία καὶ ποὺ τῆς κόστισε τὴ φυγὴ 2.500.000 κατοίκων, ἔχει πανικοβάλει καὶ ἄλλους κατοίκους τῶν μεγάλα βιομηχανικὰ κέντρα, ποὺ βλέπουν ὅτι γίνεται πιὸ δύσκολη, πιὸ δαπανηρὴ ἡ ζωὴ καὶ μάλιστα χωρὶς ἀπολαύσεις. Ἔχουν συνειδητοποιήσει, λοιπόν, ὅτι μεγαλουπόλεις σημαίνει ἐγκληματικότητα, ἄγχος ἀκοιβὴ ζωή. Ἕνας τρόπος, γιὰ νὰ γλυτώσει κανεὶς ἀπὸ ὅλα αὐτὰ εἶναι νὰ ἐγκατασταθεῖ σὲ ἀγροτικὴ περιοχή. Καὶ εἶναι γεγονὸς ὅτι κυρίως ἡ μεσαία ἀστικὴ τάξη προτιμᾶ αὐτὴ τὴ λύση.

Ὁ 'Αμερικανὸς κοινωνιολόγος Ἄντρου Χάκερ παρατηρεῖ σχετικά:

«Ὑπάρχει μιὰ ἐσωτερικὴ μετανάστευση τῆς μεσαίας ἀστικῆς τάξεως καὶ γίνεται ὄχι γιὰ οἰκονομικὰ αἴτια, ἀλλὰ σὲ μιὰ προσπάθεια ἀναζητήσεως καλύτερου πλαισίου ζωῆς. Ἀρκετοὶ κάτοικοι τῶν μεγάλων ἀστικῶν κέντρων φοβοῦνται τὴν ἐγκληματικότητα, τὴ φυλετικὴ ἔντασηκαὶ τὶς συγκρούσεις καὶ πιστεύουν ὅτι οἱ κωμοπόλεις ἀποτελοῦν τὴν καλύτερη λύση, ἀφοῦ ὑπάρχουν ἰδεώδεις αὐτοκινητόδρομοι, τηλεόραση καὶ ἀεροπορικὴ συγκοινωνία μὲ τὶς ἄλλες πόλεις. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο, δὲν ἀποξενώνεται κανεὶς ἀπὸ τὴν ὑπόλοιπη κοινωνία. Ζῆ ὅμως καλύτερα, πιὸ ἥσυχα καὶ ἀνθρωπινά.

Μπύρα ποὺ μπορεῖ νὰ πίνεται ἄφοβα ἀπὸ τοὺς ὁδηγούς

ΛΟΝΔΙΝΟΝ. Οἱ ὁδηγοὶ θὰ μποροῦν στὸ μέλλον νὰ πίνουν ὁσηδήποτε μπύρα θέλουν χωρὶς νὰ φοβοῦνται τὶς συνέπειες χάρις σὲ μιὰ εἰδοποιμπύρας ποὺ παρασκευάζεται στὴν Βόρειο Ἀγγλία. Τὸ ποτὸ παρασκευάζεται ἀπὸ κριθάρι καὶ ζυθόχορτο, ἔχει τὴν γεύση τῆς μπύρας, ἔχει τὴν ὄψη μιᾶς μπύρας μὲ ὡραῖο κολλάρο ἀλλὰ εἶναι τελείως ἀπαλλαγμένο ἀπὸ οἰνόπνευμα. Μόνο ἡ ἔλλειψη μιᾶς γεύσης ξεχωρίζει ἀπὸ τὴν κανονικὴ μπύρα. Ἡ νέα ἀντιαλκοολικὴ μπύρα, ἔχει ἀρχίσει νὰ κερδίζη ἔδαφος στὴν Βρετανία ὅπου τὰ πρατήρια πωλήσεως μοιράζουν δείγματα στὰ κέντρα ποὺ βρίσκονται ἐπάνω σὲ ἐθνικὲς ὁδοὺς, στοὺς σταθμοὺς τῆς προσδεστικῆς καὶ στὰ ἰνστιτοῦτα.

Ἀρχικῶς ἡ μπύρα αὐτὴ ἔχει παρασκευασθῆ μόνο γιὰ ἐξαγωγές, κυρίως στὶς Ἀραβικὲς χῶρες ὅπου τὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ ἀπαγορεύονται τελείως. Τώρα ὅμως κυκλοφορεῖ καὶ στὶς ἐγκαταστάσεις γευστρήσεων πετρελαίου στὴν Βόρειο Θάλασσα ὅπου καὶ ἐκεῖ τὰ ποτὰ εἶναι τελείως ἀπαγορευμένα. Ἡ ζυθοποιία ποὺ παρασκευάζει τὴν μπύρα αὐτὴ εἶναι ἡ Θήκστονς ποὺ βρίσκεται στὸ Ρίπον τοῦ Γιορκσάιρ καὶ εἶναι ἤδη πολὺ ἀριστη ἀπὸ τὴν ξανθὴ μπύρα «Ὀλντ Πεκιούλιαρ» ποὺ πρωτοεμφανίστηκε πρὶν ἀπὸ 150 χρόνια. Ἐκπρόσωπος τῆς ἐταιρείας εἶπε ὅτι σκοπὸς τοῦ νέου προϊόντος εἶναι νὰ ἱκανοποιήση τὸν ἀνιφασμένο ὁδηγὸ ἀλλὰ ταυτόχρονα νὰ περιφρουρήση τὴν ἀσφάλεια στὸ ὁδήγημα. «Ἕνας ὁδηγὸς ποὺ θέλει νὰ πιῆ ἕνα περίπου λίτρο κανονικῆς μπύρας ἀλλὰ δὲν θέλει νὰ διακινδυνεύση ἕνα τέστ ἀπὸ τὴν ἀστυνομία γιὰ χρήση οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν μπορεῖ κάλλιστα νὰ ἀπολαύση τὸ νέο μας προϊόν ποὺ ἔχει τὴν γεύση τῆς μπύρας καὶ νὰ ἀποφύγη ὁποιαδήποτε δυσάρεστη συνέπεια», εἶπε ὁ ἐκπρόσωπος.

ΚΑΤΣΑΙΤΗΣ

ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ ΕΤΟΙΜΑ, ΗΜΙΕΤΟΙΜΑ ΚΑΙ ΕΠΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ ΚΑΙ Ο,ΤΙ ΑΦΟΡΑ ΕΝΑΝ ΑΝΔΡΑ

ΣΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΤΙΜΕΣ

ΜΑΙΖΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑΝΑΣΣΗΣ

ΓΩΝΙΑ ΕΝΑΝΤΙ ΔΗΜΑΡΧΙΑΣ, ΠΑΤΡΑΙ

ΚΩΝΣΤ. ΤΕΡΖΗΣ

ΒΙΟΔΥΛ Ο.Ε.

ΠΕΛΟΠΟΣ 1 ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΛΑΓΓΟΥΡΑ

ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ ΑΠΟ 321-130

ΕΓΙΝΕ 223-018

Ἡ κρατικὴ φορολογία

Του κ. ΝΙΚ. Γ. ΜΠΟΥΚΑΟΥΡΗ

Πολιτευτοῦ Νομοῦ 'Αχαΐας

Μὲ ἀφορμὴ τὴν ὑπόσχεση ποὺ ἔδωσεν ὁ νέος Πρόεδρος τῆς 'Αμερικῆς κ. Τζίμμυ Κάρτερ, νὰ ἐκπέσει ἐφέτος ἀπὸ τοὺς φόρους ὅλων τῶν 'Αμερικανῶν φορολογουμένων πενήντα δολλάρια γιὰ τὸν καθένα καὶ γιὰ κάθε προστατευόμενο μέλος τῆς οἰκογενείας του— μὲ τὴν ὁποίαν ὑπόσχεση διαφώνησεν, ὅπως ἦταν ἐπόμενο, ὁ διοικητὴς τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Τραπέζης τῆς 'Αμερικῆς κ. Ἄρθουρ Μπάρνς— θὰ ἐπιχειρήσουμε νὰ ἐξετάσουμε, μὲ κάθε δυνατὴ συντομία, τὸ σταυρικὸ πρόβλημα τῶν σύγχρονων κοινωνιῶν: τὴν βαρύτατη κρατικὴ φορολογία. Ἡ ἀγανάκτηση ἄλλωστε εἶναι παγκόσμια. Στὴ Δανία τὸ καινούργιο Προοδευτικὸ κόμμα τοῦ κ. Μόγκενς Γκλίστρουπ ποὺ ὑπόσχεται, μεταξὺ τῶν ἄλλων φορολογικῶν μεταρρυθμίσεων καὶ τὴν ὁλοσχερῆ κατάργηση τοῦ φόρου εἰσοδήματος, τὸ 1975 εἶχε βγάλει 24 βουλευτὲς καὶ στὶς τελευταῖες ἐκλογὲς τῆς 15.2.1977 τοὺς αὔξησε σὲ 26, ἔχει δηλαδὴ γίνει τὸ δεύτερο κόμμα μέσα στὴ Δανικὴ βουλή. Ἀκόμη καὶ στὴν εὐημεροῦσα Ἰαπωνία ὁ νέος Ἰάπων πρωθυπουργὸς κ. Φουκούντα δὲ χθηκε ἐφέτος τὴν μείωση τοῦ φόρου εἰσοδήματος κατὰ ἑνάμισυ δισεκατομμύριο δολλάρια, ἐνῶ σύσσωμη ἡ ἀντιπολίτευση ἐπιμένει σὲ μείωση φόρων ἑνὸς τρισεκατομμύριου γιέν, δηλαδὴ τρισήμισυ δισεκατομμυρίων δολλαρίων.

Μήπως λοιπὸν τὸ ζήτημα τῆς κρατικῆς φορολογίας μὲ τὶς ἀσταμάτητες αὐξήσεις δὲν ἀντιμετωπίζεται σωστά; Μελετῶντας τὴν οἰκονομικὴ ἱστορία τοῦ αἰῶνα μας συναντοῦμε καὶ παράδοξα παραδείγματα ἐθνικῶν οἰκονομιῶν ποὺ ἐκινήθησαν καὶ εὐημεροῦσαν χωρὶς τὴν ἐξοντωτικὴ φορολογικὴ διαδικασία τῶν δημοκρατικῶν ἡμερῶν μας. Ἕνα τέτοιο παράδειγμα εἶναι ἡ γερμανικὴ οἰκονομία τοῦ «διαβολικοῦ» — ὅπως τὸν ἔλεγε ὁ τότε Γάλλος πρεσβευτὴς στὸ Βερολίνο Φρανσουά Πονσέ — δόκτορα Σάχτ, ἡ ὁποία δούλεψε περισσότερο μὲ τὴν μέθοδο τῶν κρατικῶν ἐκδόσεων ἐντόκων γραμματίων, παρὰ μὲ τοὺς καταλυτικοὺς φόρους τῶν σημερινῶν δημοκρατιῶν. Ἕνα ἄλλο τέτοιο παράδειγμα ἤρεμης οἰκονομίας, χωρὶς τὰ δημοκρατικὰ σκαμπανεβάσματα τῆς δούδοτης καὶ ἀπάτριδας κερδοσκοπίας καὶ τῶν ψυχολογικῶν πανικῶν εἶναι ἡ ρωσικὴ οἰκονομία.

Καθὼς σήμερα χρῆμα δὲν εἶναι πιὰ ὅπως ἄλλοτε τὰ πολύτιμα μέταλλα, ἀλλὰ μόνο τὸ κρατικὸ χαρτονόμισμα, οἱ φόροι δὲν ἔχουν τὸ σκοπὸ νὰ προμηθεύσουν στὸ κράτος τὰ μέσα ποὺ χρειάζωνται γιὰ νὰ λειτουργήσει ἡ κρατικὴ μηχανή, γιατὶ τέτοια μπορεῖ τὸ κράτος νὰ τυπώσει ὅσα θέλει. Οἱ φόροι λοιπὸν σήμερα ἔχουν κυρίως τὸν σκοπὸ νὰ ἀποσύρουν ἀπὸ τὴν κυκλοφορία ἀρκετὸ χρῆμα, ὥστε αὐτὸ ποὺ θὰ ἐξακολουθήσει νὰ κυκλοφορεῖ νὰ ἰσοφαρίζει τὶς τιμὲς καὶ τὶς ποσότητες τῶν ἀγαθῶν ποὺ διαθέτονται στὴν ἀγορά, πετυχαίνοντας ἔτσι μιὰ κάποια σταθερότητα στὴν λειτουργία καὶ ἀνάπτυξη τῆς οἰκονομίας. Σύγχρονα δέ, μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο τῆς ἀφαίμαξης τοῦ κυκλοφοροῦντος χρήματος, τὸ Κράτος βρίσκει τὴν εὐκαιρία νὰ χτυπήσει κάπως περισσότερο καὶ τοὺς οἰκονομικῶς εὐημεροῦντας, σκοπεύοντας ἔτσι καὶ τὴν κοινωνικὴ δικαιοσύνη. Ἀλλὰ ἐνῶ τὰ μυαλὰ τῶν περισσότερων κρατικῶν οἰκονομολόγων ἔχουν σταματήσει στὴν ἰδέα πὼς ἡ κρατικὴ οἰκονομία εἶναι ὅπως μιὰ ἰδιωτικὴ ἐπιχείρηση ποὺ πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ ἰσοσκελίζει τὸ δοῦναι καὶ τὸ λαβεῖν της, οἱ γενικώτεροι αὐτοὶ σκοποὶ τῆς σταθερότητας τῶν συναλλαγῶν, τῆς ἀνάπτυξης τῆς οἰκονομίας καὶ τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης μπορεῖ νὰ ὑπηρετηθοῦν καὶ ἀλλοιῶς. Π.χ. μὲ τὴν βαρύτατην φορολογικὴν ἐπιβάρυνση τῶν κάθε εἴδους δαπανῶν — ἐξαιρουμένων μόνον τῶν δαπανῶν γιὰ τὶς βασικὲς ἀνάγκες (βασικῶν τροφίμων, βασικῶν εἰδῶν ἐνδύσεως καὶ ὑποδήσεως, χαμηλῶν ἐνοικίων καὶ μαζικῶν μεταφορικῶν). Καὶ μὲ τὴν βαθμιαίαν ἀντικατάσταση τοῦ φόρου εἰσοδήματος μὲ ἐτήσιες ἐκδόσεις χαμηλοτόκων κρατικῶν γραμματίων, ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ ἔχουν ἀκόμη καὶ διπλῆν ἀξία. Δηλαδὴ ἄλλην ἀξία προκειμένου νὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ παραγωγικοὺς σκοποὺς καὶ ἄλλην ἀξία πολὺ μικρότερη ἔξω ἀπὸ τὸν κύκλο τῆς παραγωγῆς. Ἡ ἀντὶ τῶν φόρων ποσοτικὴ διάθεση τῶν γραμματίων τοῦ νέου αὐτοῦ τακτικοῦ κρατικοῦ πόρου θὰ μποροῦσε νὰ συμβαδίζει μὲ τὴν κάθε χρόνο στατιστικὰ διαπιστούμενη αὔξηση τῆς ἐθνικῆς παραγωγικότητας, ἡ δὲ νέα αὐτὴ διαρρύθμιση τῆς κρατικῆς συμμετοχῆς στὶς οἰκονομίες τῶν πολιτῶν θὰ εἶχε τὸ εὐεργετικὸ ἀποτέλεσμα νὰ ἀναζωογονηθῆ ἡ κεφαλαιαγορὰ καὶ νὰ ἀναπνεύσει ὅλος ὁ κόσμος ἀπὸ τὸ κλείσιμο τῆς σύγχρονης μάστιγας τῶν ἐφοριῶν.

Ν. Γ. ΜΠΟΥΚΑΟΥΡΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Η «ΕΥΘΥΝΗ» τοῦ Φεβρουαρίου

Κυκλοφόρησε ἀπὸ τὰ κεντρικὰ βιβλιοπωλεῖα καὶ περίπτερα τὸ τεῦχος Φεβρουαρίου τοῦ φυλλαδίου Νεοελληνικοῦ Προβληματισμοῦ «Εὐθύνη». Ἀπὸ τὰ περιεχόμενα τοῦ τεύχους: Β. Ν. Ταταχὴ «Ἡ Τραγωδία», Μελισσάνθης «Τὸν ὄρθρον τὸν ἐρχόμενον», Ἀπόστολου Σαχίνη «Ὁ Ὑσμὰν καὶ οἱ τελευταῖοι Γάλλοι πεζογράφοι τῆς ντεκαντάν» Γιώργη Μανουσάκη «Τρεῖς σπουδὲς φωτός», Κυριάκου Σ. Κατσιμάνη «Ἐπιστημονικὴ γνώση καὶ τελικὰ αἴτια», Β. Καντίνσκυ «Τὸ πνευματικὸ στοιχεῖο στὴν Τέχνη», Κάρλ Ράνερ «Χριστιανικὸς καὶ μαρξιστικὸς ὐμανισμὸς» Ι. Κ. Ὑσμὰν «Ἀντίστροφα», Ε. Φόρστερ «Ἔχει ἀξία ἡ κουλτούρα». Τὸ τεῦχος συμπληρώνεται μὲ κείμενα «Ἀπὸ τὴ σχεδία»: Περὶ ἐθνικοφρόνων (τοῦ Κώστα Ε. Τσιρόπουλου), Ἡ μάχη θὰ δοθεῖ στὸ πνευματικὸ πεδίο (τοῦ Χρήστου Μαλεβίτση) Ἀσθένεια καὶ δύναμη (τοῦ Π. Φωτέα), μὲ σχόλια γιὰ τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα, τὴν κατάσταση στὴν Ἰνδία, κι' ὁ Ἀλέξης Μινωτῆς συνομιλεῖ μὲ τὸν Θανάση Θ. Νιάρχο γιὰ τὴ Σοβιετικὴ Ἕνωση καὶ τὶς Ἑνωμένες Πολιτεῖες τῆς 'Αμερικῆς.

ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗ χωρὶς "ὁδοφράγματα„

'Ανάγκη γιὰ μιὰ νέα Παιδεία

Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ

ΠΑΡΙΣΙ. Δύο διαφορετικὲς τάσεις παρατηροῦνται στὸ φοιτητικὸ κίνημα τῆς Εὐρώπης, μὲ ἐπίκεντρα τὴ Ρώμη καὶ τὸ Παρίσι. Ἡ πρώτη τάση παρατηρεῖται στὴ Γαλλία. Ὁ φοιτητικὸς κόσμος δὲν κατέχεται πλέον ἀπὸ τὸν πυρετὸ τοῦ Μαΐου τοῦ 1968 ἀλλὰ θέλει βελτίωση τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος μέσα στὰ ὑπάρχοντα κοινωνικὰ πλαίσια καὶ χωρὶς δραστικὲς μεταβολές. Ἡ δεύτερη στὴν Ἰταλία. Ἐκεῖ μιὰ μεγάλη μερίδα σπουδαστῶν ἀκολουθεῖ ἐπαναστατικὴ τακτικὴ καὶ ἐπιμένει ὅτι μόνο μὲ τὴν ἐπανάσταση εἶναι δυνατὸ νὰ «ἐκβιασθοῦν» λύσεις στὰ σημερινὰ ἀδιέξοδα.

Στὴ Γαλλία, μετὰ τὴ μεγάλη ἐπαναστατικὴ φλόγα τοῦ Μαΐου 1968 καὶ τὶς μεταρρυθμίσεις ποὺ ἔγιναν κατόπιν στὴν 'Ανωτάτη παιδεία, οἱ Γάλλοι σπουδαστὲς θέλουν τὸν «ἱστορικὸ συμβιβασμό», δηλαδὴ μεταρρυθμίσεις ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ κάνει μὲ νόμιμη πίεση ἡ κυβέρνηση, ἀλλὰ ὄχι πλέον ὁδοφράγματα.

Οἱ Γάλλοι φοιτητὲς ἀντὶ νὰ γίνουν ἐπαναστάτες, διάλεξαν τὴν συνεννόηση καὶ τὴν συμβιβαστικὴ λύση μὲ τὸ κράτος, σὲ μιὰ κοινὴ προσπάθεια γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῶν σύγχρονων προβλημάτων, ποὺ ἀπασχολοῦν τὴ νεολαία, ἐργάζονται γιὰ τὴ δημιουργία ἑνὸς νέου πανεπιστημίου, προσαρμοσμένου στὶς σημερινὲς συνθῆκες ζωῆς.

Διάλεξαν τὸ διάλογο καὶ ἔστρεψαν τὰ νῶτα στὴν ἀδιαλλαξία καὶ τὰ ὁδοφράγματα. Καὶ πέτυχαν νὰ πείσουν τὴν κυβέρνηση καὶ τὴν ὑφυπουργὸ γιὰ τὴν πανεπιστημιακὴ μόρφωση κυρία Ἀλίς Σεϊτέ, νὰ δεχθεῖ ὁρισμένα αἰτήματα, ποὺ διευκολύνουν τὸ φοιτητικὸ κόσμο.

ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΗ

Οἱ περισσότερες μεταρρυθμίσεις ἀφοροῦν τὸν προορισμὸ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τῆς 'Ανωτάτης παιδείας. Εἶναι γεγονὸς ὅτι οἱ φοιτητὲς ἀντιδροῦσαν πάντοτε στὴν ἀντίληψη ὅτι τὸ πανεπιστήμιο πρέπει νὰ ὑπηρετεῖ τὰ ἐργοστάσια καὶ τοὺς βιομηχάνους στὴ χώρα.

Ὁ πρόεδρος Ζισκάρ Ντ' Ἐσταίν εἶχε κάνει ὁρισμένες μεταρρυθμίσεις γιὰ νὰ ἱκανοποιήσει τὰ αἰτήματα τῶν φοιτητῶν, οἱ ὁποῖες ὅμως, τελικά, δὲν πραγματοποιήθηκαν. Οἱ μεταρρυθμίσεις αὐτὲς ἀφοροῦν τὰ δύο πρῶτα χρόνια στὸ πανεπιστήμιο ποὺ ἀποτελοῦν οὐσιαστικὰ γιὰ τὸ φοιτητὴ ἕνα πρῶτο κύκλο σπουδῶν γιὰ μιὰ σταθερὴ γενικὴ συγκρότηση, θὰ ἀκολουθοῦσε ἕνας δεύτερος κύκλος γιὰ τὴν ἐπιστημονικὴ συγκρότηση σὲ ἐπίπεδο προετοιμασίας τῶν σπουδαστῶν νὰ λάβουν μέρος στὴν ἐνεργὸ ἐπαγγελματικὴ ζωή. Τέλος, θὰ ὑπῆρχε ἕνας τρίτος κύκλος γιὰ τὴν ἀνώτατη ἐπιστημονικὴ συγκρότηση καὶ τὴ βαθύτερη ἐπίδοση σὲ μιὰ ἐπιστήμη, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀποκτᾶ, ὁ φοιτητὴς τὸ λεγόμενο ὑπερδίπλωμα.

Ἡ μεταρρύθμιση κρίθηκε ἀπαραίτητη, διότι παρατηρήθηκε ὅτι πολλοὶ σπουδαστὲς δὲν εἶχαν τὴν ἀπαραίτητη συγκρότηση γιὰ νὰ καταλάβουν ὑπεύθυνες θέσεις καὶ νὰ γίνουν στελέχη σὲ ὀργανισμοὺς καὶ ἐπιχειρήσεις. Ἀλλὰ ὅλο τὸ περιεχόμενο τῆς μεταρρυθμίσεως δὲν εἶναι μόνο αὐτὸ καὶ δὲν ἔχει μόνο θεωρητικὴ σημασία. Ἔγινε σὲ μία προσπάθεια προσαρμογῆς τῶν φοιτητῶν σὲ συνθῆκες ἐργασίας καὶ σὲ τοπικὴ ἀλλὰ καὶ ἐθνικὴ κλίμακα. Ἔτσι τὰ μαθήματα δὲν θὰ εἶναι μόνον θεωρητικά, ἀλλὰ θὰ ὑπάρχει σύνδεση μὲ τὸν κόσμο τῆς ἐργασίας, μὲ τὴν οἰκονομικὴ δραστηριότητα καὶ ὁ φοιτητὴς θὰ ἔχει μεγαλύτερη δυνατότητα νὰ διαλέξει ἕνα εἰδικὸ πεδίο σπουδῶν καὶ νὰ διευκολυθεῖ κατόπιν στὴν ἐξεύρεση ἐργασίας.

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΝΕΡΓΙΑΣ

Δέν χωρεῖ ἀμφιβολία, ὅτι οἱ μεταρρυθμίσεις αὐτὲς ἔγιναν γιὰ νὰ καταπολεμηθεῖ ἡ ἀνεργία ἀνάμεσα στοὺς νέους καὶ κυρίως τὸν φοιτητόκοσμο καὶ γιὰ νὰ πάψει νὰ ὑφίσταται αὐτὸ τὸ «ἀκαδημαϊκὸ προλεταριάτο» ποὺ χαρακτηρίσθηκε ἀπὸ ἕναν κοινωνιολόγο, σὰν «φουρνέλλο γιὰ τὴ σημερινὴ κοινωνία». Οἱ ἀριστερεῖστὲς δὲν ἔμειναν εὐχαριστημένοι μὲ τὶς μεταρρυθμίσεις αὐτές. Ὑποστήριξαν ὅτι «τὸ Πανεπιστήμιο παραμένει ὄργανο τοῦ καπιταλισμοῦ», ὅτι «οἱ ἐπιχειρηματίες προσαρμόζουν τὸ πανεπιστήμιο στὶς δικές τους ἀγάνκες» καὶ ὅτι οἱ «συντηρητικοὶ βαρῶνοι» θέλουν νὰ ματαιώσουν κάθε οὐσιαστικὴ μεταρρύθμιση στὴν ἀνώτατη παιδεία.

Ἡ μεγάλη μεταρρύθμιση ποὺ ἄρχισε ἡ γαλλικὴ κυβέρνηση καὶ ποὺ θὰ ὑποστεῖ τροποποιήσεις, ἀνάλογα μὲ τὶς κινητοποιήσεις, καὶ τὶς προτάσεις τοῦ φοιτητικοῦ κόσμου, εἶναι φανερὸ ὅτι ἀποβλέπει σ' ἕναν σκοπό: Νὰ ἀντιμετωπίσει πρακτικὰ προβλήματα ὀπορροφήσεως τῶν φοιτητῶν ἀτὸν κόσμο τῆς ἐργασίας καὶ νὰ πείσει τὴ νεολαία ὅτι ἡ ἐπαναστατικὴ καὶ αὐτονομικὴ ἀναρχία τοῦ Μαΐου 1968 δὲν λύει τὸ πρόβλημα. Τὸ θέμα δὲν εἶναι μὲ μιὰ ἐπανάσταση νὰ καταστρέψωμε τὴ σύγχρονη κοινωνία, ἀλλὰ μὲ βαθμιαῖες μεταρρυθμίσεις νὰ τὴ βελτιώσομε.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐπίσημη γαλλικὴ θέση. Μπροστὰ στὸ νέο πρόγραμμα καὶ στὰ μεταρρυθμιστικὰ σχέδια, θὰ μποροῦσε ἡ φοιτητικὴ νεολαία, νὰ στρέψει τὰ νῶτα καὶ νὰ ὀργανώσει κινητοποιήσεις, ἀπεργίες καὶ συγκρούσεις στοὺς δρόμους. Ἀλλὰ αὐτὴ τὴν προοπτικὴ τὴν διέγραψε κιόλας. Καὶ σημαίνει αὐτὸ ὅτι δείχνει ἀποφασισμένη νὰ ἐφαρμόσει τὸν «ἱστορικὸ συμβιβασμό» τὴ συνεργασία μὲ τὸ κράτος καὶ τὰ κόμματα σὲ μιὰ βαθμιαία μεταβολή. Μὲ ἄλλα λόγια ὁ φοιτητικὸς κόσμος κάνει στὴ Γαλλία ἐκεῖνο ποὺ ἐπιδιώκει στὴν 'Ιταλία, τὸ πολιτικὸ πεδίο, ὁ ἡγέτης τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Ἐνρίκο Μπερλίνγκουερ.

Τὰ πράγματα ἐμφανίζονται διαφορετικὰ στὴν 'Ιταλία. Οἱ ἀριστερεῖστὲς δὲν θέλουν τὴν ὁμαλὴ ἐξέλιξη. Βλέπουν στὴν κινητοποίηση καὶ τὴν πρόκληση τῶν ἐπεισοδίων μιὰ μορφὴ ἀγῶνος γιὰ νὰ ἀλλάξουν, ὄχι μόνον τὸ πανεπιστήμιο, ἀλλὰ καὶ ἡ ἰταλικὴ κοινωνία γενικώτερα. Οἱ ἀριστερεῖστὲς εἶναι μειοψηφία, ἀλλὰ ἔχουν γενικεύσει τὶς κινητοποιήσεις τους σὲ σημεῖο ποὺ ἡ γαλλικὴ «Μόντ» νὰ διερωτᾶται

● ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛΙΔΑ

Η ΜΑΡΙΕΤΤΑ ΡΙΑΛΔΗ

Μόνη στὴ σκηνὴ σ' ἕνα πολιτικὸ ρόλο—καταπέλτη

ΗΘΙΚΗ ΑΠΟ ΜΙΑ ΑΝΗΘΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Θίγει τὸ μεγάλο πρόβλημα τῆς ἀνύπαρκτης Σεξουαλικῆς διαπαιδαγώγησις τῶν νέων

Ἀλλοίμονο σὲ ἐκείνους τοὺς νέους ποὺ δὲν ἔχουν σκοπὸ νὰ μοιάσουν στὸν μπαμπά τους, στὸν Καθηγητή τους, στὸν διευθυντή τους...

Μὴ χάσετε αὐτὸ τὸ ἔργο μόνο γιὰ 4 παραστάσεις 10—11—12—13 Μαρτίου 9 μ.μ. Δημοτικὸ Θέατρο

Ἰσχύουν εἰσιτήρια Ἐργατικῆς Ἑστίας

Ἄρχισε ἡ προπώληση εἰσιτηρίων